

Μέγαρ. Συνών. ἀναλάμπω 2, ἀστραπῶ. β) Ἐκπυρσοκροτῶ σύνηθ.: Ἄστραψε τὸ κανόνι - τὸ τουφέκι. γ) Κινοῦμαι με ἀστραπιαίαν ταχύτητα — ΓΨυχάρ. Ταξίδι¹ 117: Ἡ φαντασία μου ἀμέσως παίρνει δρόμο, στράβει ὁ νοῦς μου.

δ) Ἐπέρχομαι αἰφνιδίως σύνηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Τοῦ ἀστραψε μὲ κληρονομία-ἕνα λαχεῖο. Ἄστραψε ἔς τὸ νοῦ του. Τοῦ ἀστραψε ἔς τὰ καλὰ καθούμενα νὰ φύγῃ - νὰ πάῃ ταξίδι σύνηθ. Ἐροθύμησ' αἶτον πολλὰ καὶ κάθα ὦραν στράφτ' ἔς σ' ὀμμάτῃ μ' Χαλδ. 2) Ἀπαστράπτω, λάμπω, στίλβω, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀστράφτει τὸ σπῖτι της ἀπὸ τὴν καθαριότητα - τὴν πάστρα. Ἀστράφτει σὰ διαμάντι - σὰ χρυσάφι κττ. κοιν. Ἐστραψαν τ' ἀλογοῦ τὰ πέταλα ἔς σὸ τρέξιμον Τραπ. Ἐστράφτει ὀμμάτῃ μ' αὐτόθ. Ἐστραψεν ὁ πρόσωπος αὐτ' αὐτόθ. Ἐτριψεν τὰ ὀκνεῦα κ' ἐποίησεν αἶτα κ' ἔστραψαν αὐτόθ. Τὸ χρυσάφ' στράφτ' αὐτόθ. || Φρ. Βγήκε ὁ ἥλιος τοῦ ἀστραψε ἡ γῆς (ἐπὶ ὠραίου ἀνθρώπου, ἀλλὰ εἰρων. καὶ ἐπὶ δυσειδοῦς) Θῆρ. (Οἶα) Ἐστραψες κ' ἐγγάλισες (εἰρων. πρὸς τὸν καυχώμενον ἐπὶ καθαριότητι) Οἶν. Ἡ δεῖνα στράφτ' ἔς σ' ὀμμάτῃ μ' (μοῦ φαίνεται ὠραιότητα) Τραπ. Ἡ σημ. ἀρχ. Πβ. Εὐριπ. Φοίνισσ. 109 «κατάχαλκον ἅπαν πεδῖον ἀστράπτει». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραποκοπῶ.

Β) Μετβ. 1) Ρίπτω, ἐκσφενδονίζω, ἐπὶ κεραυνοῦ ΧΠαλαῖς. Συλλ. Κυπρ. ποιημ. 186: Ἄσμ.

Παρά νὰ πῶ νὰ σ' ἀρνηθῶ, καλύτερα νὰ στράψῃ ὁ πλάστης μου σὰν περπατῶ φωτιὰν τῶν νὰ μὲ κάψῃ.

2) Καταφέρω αἰφνιδίως καὶ σφοδρῶς σύνηθ.: Τοῦ ἀστραψε δὺὸ μπάτσους - ἕνα σκαμπίλι - χαστούκι κττ. Τοῦ ἀστραψε μὲ (ἐνν. μπάτσα. Συνών. φρ. τοῦ ἀναψε μὲ, τοῦ ἔσκασε μὲ). Θὰ τοῦ ἀστράψω μὲ ἔς τὰ μοῦτρα σύνηθ. Πβ. ἀνωφεγγίζω 1.

ἀστραφτωβολῶ ἀμάρτ. ἀστραφτωβολῶ Πελοπν. (Βρέσθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστράφτω καὶ τῆς καταλ. - βολῶ.

Ἀστράπτω κατ' ἐπανάληψιν.

ἀστραφτωγυαλοκοπῶ ἀμάρτ. ἰστραφτουγυαλουκοπῶ Θεσσ. (Ἄλμυρ.)

Ἐκ τῶν ρ. ἀστράφτω, παρ' ὃ καὶ ἰστράφτω, καὶ γυαλοκοπῶ.

Ἰσχυρῶς λάμπω, ἐκπέμπω μαρμαρυγὰς: Καθαρογλώσσ. Μαστραπᾶς μέσ' ἔς τὸν πηγᾶδι πῶς ἰστραφτουγυαλουκοπᾶει! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραποκοπῶ.

ἀστραφτωκαίω ἀμάρτ. ἀστραφτουκαίω Ἡπ. (Τζουμέρκ.)

Ἐκ τῶν ρ. ἀστράφτω καὶ καίω.

Κεραυνοβολῶ: Ἄσμ.

Κ' ἐγὼ εἶμι τ' ἀστραπόβουλον π' ἀστραφτουκαίου τοὺς δράκους. Συνών. ἀστραποκαίω.

ἀστραφτωκοπῶ Λεξ. Βλαστ. ἰστραφτωκοπῶ Κύπρ. Σύμ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστράφτω, παρ' ὃ καὶ ἰστράφτω, καὶ τῆς καταλ. - κοπῶ.

Ἀστροφτωγυαλοκοπῶ, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τ' ἄρματα ἰστραφτωκοποῦσαν Κύπρ. Τὸν εἶδαν ἐκεῖνον κ' ἰστραφτωκόπαν κ' ἐπάαιν-νε (ἐκ παραμυθ.) Σύμ.

ἀστραφτωμαχῶ ἀμάρτ. ἰστραφτωμαχῶ Θράκ. (Κασταν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστράφτω, παρ' ὃ καὶ ἰστράφτω, καὶ τῆς καταλ. - μαχῶ.

Ἀστραφτωγυαλοκοπῶ, ὁ ἰδ.: Τρεῖς ποῦ ἰστραφτωμαχοῦνε με κουφέττα γῦρο (τρεῖς = χρυσονήματα).

ἀστραφτωμπουννίζω Πελοπν. (Λακων. Οἶν.)

Ἐκ τῶν ρ. ἀστράφτω καὶ μπουμπουννίζω.

Ἀπροσ. ἀστράπτει καὶ βροντᾷ με παρατεταμένην ἀπήχησιν τῆς βροντῆς ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. Ὁ λύκος ὅταν ἀστραφτωμπουννίζῃ χαίρεται Λακων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραποβροντῶ.

ἀστράχα ἡ, ἀστράχα Μακεδ. (Καταφύγ.) Πελοπν. (Ἀράχ. Λακων.) ἀστράκη Κρήτ. (Κίς. Σέλιν. κ.ά.) Μύκ. Πελοπν. (Λακων.) ἀστράχα Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Ἡπ. Θεσσ. Κέρκ. Πελοπν. (Βασαρ. Βούρβουρ. Βρέσθ. Καλάβρυτ. Καλάμ. Λακων. Μεγαλόπ. Μεσσ. Οἶν. Ὀλυμπ. Πάτρ. Σουδεν.) Τσακων. — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. ἰστράχα Πελοπν. (Μάν.) Σάμ. ἀστράχα Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) ἀστράχα Ἡπ. ἀστρουμάχα Ἡπ. ἀστρέχα Εὐβ. (Μετόχ. κ.ά.) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. (Ζαγόρ. Καλαμπάκ. Νευρόπ. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἶν.) Μακεδ. (Βλάστ. Κοζ. Μάγ. Σιάτ. κ.ά.) Στερελλ. (Καλοσκοπ. Μεσολόγγ.) — Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1, 242 — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. ἀστρέχα Μακεδ. (Βελβ.) ἀστρέχ' Στερελλ. (Φθιώτ.) ἀστρίχα Ἡπ. ἀστίχα Ἡπ. ἰστρέχα Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλιπούπ.) Ἡπ. Θράκ. Πελοπν. Προπ. (Προκόνν.) — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 119 — Λεξ. Βλαστ. ὀστρέχα Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) ὀστρέχα Ἡπ. Πελοπν. (Πλαταν. κ.ά.) Πόντ. — Λεξ. Βλαστ. οὐστρέχα Στερελλ. (Αἰτωλ. Βοστίν.) — Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ὀστρακον.

1) Ὀστρακον Μύκ. 2) Στέγη ἐκ κεράμων Μύκ. 3) Γεῖσον, περιφέρεια τῆς στέγης, ἀκρόστεγον, ὁπόθεν καταπίπτει τὸ ὕδωρ τῆς βροχῆς Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. (Ζαγόρ. Καλαμπάκ. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἶν.) Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ. Καταφύγ. Κοζ. Μάγ. Σιάτ.) Πελοπν. (Λακων. Μεσσ. Πάτρ. Πλαταν.) Προπ. (Προκόνν.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Βοστίν. Μεσολόγγ. Φθιώτ.) — Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ.: Ἐμπαινε ἀπὸ τὴν ἀστρέχα κὶ ἀπὸ τοῖς χαρμαῖδες τῆς θύρας καὶ τῆς σκεπῆς ἐλεύτερα τὸ κοῦο Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἄν. Ρίχτουν μέσα σὲ ἄσπρο κρασί ἕνα κοσταντινᾶτο καὶ τὸ ἀφίνουν ἔξω ἔς τὴν ἀστρέχα νὰ ξεσχυτήσῃ Μεσολόγγ. Βρέχ', μὰ δὲν ἄρχισαν ἀκόμα νὰ στάζουν οἱ ἀστρέχες Κοζ. Γλέπω νὰ πέσῃ ὀχ τὴν ἀστρέχα ἕνα θεομακωμένο φίδι (ἐκ παραμυθ.) Πλαταν. Χώθηκε ζαλισμένος ἀποκάτου ἀπὸ τὴν ἰστρέχα τοῦ φτωχικοῦ πατρικοῦ τον ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. β) Τὸ ὑπὸ τὸ γεῖσον τῆς στέγης μέρος τὸ προφυλασσόμενον ἀπὸ τὴν βροχὴν Θεσσ. Μακεδ. (Βλάστ. Μάγ.): Σὶ ξέν' ἀστρέχα βραδυάζει κὶ θὰ ξ'μωρῶν Θεσσ. Μὴν κατουρᾶς ἔς τ' ἀστρέχες, δὲν κάμψ' Βλάστ. 4) Ἡ ὑδρορροή τῆς στέγης, μεταλλίνη συνήθως, δι' ἧς συλλέγονται ἀπὸ τοῦ γεῖσου καὶ διοχετεύονται τὰ ὄμβρια ὕδατα Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλιπούπ.) Ἡπ. Θεσσ. (Νευρόπ.) Κέρκ. Μακεδ. (Βλάστ. Σιάτ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) — Λεξ. Βλαστ. Συνών. ρέντα.

5) Τὸ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς οἰκίας γωνιώδες κενὸν τὸ σχηματιζόμενον μεταξὺ τῆς ἐπικλινούσας ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς στέγης καὶ τῆς ἀνωτάτης ἐπιφανείας τοῦ πάχους τοῦ τοίχου ὅπου ἡ στέγη στηρίζεται, χρησιμοποιούμενον συνήθως πρὸς ἀπόθεσιν διαφόρων ἀντικειμένων οἰκιακῆς χρήσεως Εὐβ. (Μετόχ.) Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Ἡπ. Πελοπν. (Ἀράχ. Βασαρ. Βούρβουρ. Βρέσθ. Καλάβρυτ. Καλάμ. Λακων. Μάν. Μεσσ. Οἶν. Ὀλυμπ. Πάτρ. Σουδεν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσακων. — Λεξ. Μ'Εγκυκλ.: Τό 'χω βάλει τὸ σκεπάρι ἀπάνω ἔς τὴν ἀστράχα Ὀλυμπ. Τό 'κρυψα ἔς τὴν ἀστράχα Σουδεν. || Φρ. Μπῆκε ἔς τὴν ἀστράχα (ἐπαλαιώθη) Μεσσ. Τό 'βαλα ἔς τὴν ἀστράχα (τὸ ἔθεσα εἰς ἀχρησίαν. Πβ. τὴν φρ. ἔμεινε ἔς τὸ ράφι) Σουδεν. Συνών. ἀνακάλυβο,